BERICHTEN EN INFORMATIES VAN DE REDERSCENTRALE
(NIETS INGEZONDEN)

De stiefmoederlijke behandeling van onze zeevisserij

Door de regering werd vrijdag jl. hiernavolgende beslissing genomen:

Op voorstel van de heer A. Lavens, Minister van Landbouw, heeft het Ministerieel Comité voor Economische en Sociale Coördinatie beslist :

1. de premie voor het geordend op de markt brengen van volwassen runderen te verlengen. Zij zal 3.000 fr per dier bedragen in maart en 2.200 fr per dier in april;

2. de steun van 0,30 fr per liter of per kg, verleend aan de glastuinbouw en aan de zeevisserij voor het verbruik van fuel-oil, gasolie en propaan, te verlengen tot 30 juni 1975.

Tot daar deze mededeling.

Hieruit blijkt dat in plaats van 0,60 fr en 0,87 fr zoals de Hollandse vissers voor de periode 1 januari— 1 juli 1975 beloofd werden, de Belgische vissers op de achtereenvolgende officiële prijzen, wat die ook zijn mogen, van de regering of liever van het ministerie van Landbouw slechts een ristourne zullen krijgen van 0,30 fr per liter op de brandstof voor hun schepen aangekocht en door de douane gekontroleerd. Een reder van Zeebrugge had opnieuw de finesse uitgevonden om mazout te laden op dokumenten zogezegd te Antwerpen afgeleverd. Hij heeft echter zonder de waard gerekend, maar werpt daarmee eens te meer een schaduw op de aldus verleende hulp, hoe gering hij ook weze.

Zo'n reder zou onmiddellijk van de teruggave op mazout moeten geschrapt worden.

Anderzijds wordt het hoog tijd dat de redersorganisatie wijst op de hulp in de andere ons omringende landen verleend en op de discriminatie welke aldus ten opzichte van de Belgische visserij bestaat.

Onze Rederscentrale schijnt sedert de hereniging opnieuw al de rest te vergeten.

VERKOOP VAN VIS DOOR VREEMDE SCHEPEN

Naar aanleiding van ons artikel in «Het Visserijblad» van 21 februari 1975, waarbij we ingevolge art. 458 van het Oostends vismijnreglement beweerden dat de stad ongelijk had, vis door Denen aangevoerd te laten laten verkopen naar gelang hun aankomst in de vissershaven.

Men doet ons thans opmerken dat ingevolge de EEG verordening nr 2142-70 van 20-10-70 houdend een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector visserijprodukten, ingevolge art. 23, de lidstaten de nodige schikkingen moeten treffen om aan alle vissersvaartuigen, die onder de vlag van een der lidstaten varen, gelijke voorwaarden dienen verleend te worden ten aanzien van de toegang tot de havens en het gebruik van de inrichtingen waar de produkten in eerste aanleg worden verhandeld, alsmede alle uitrustingen en technische installaties die daartoe behoren.

Totdaar deze mededelingen, waaruit blijkt dat dus de Denen die deel uitmaken van de EEG, hun vis moeten mogen verkopen naargelang hun aankomst in de haven.

Goed !

Maar dan antwoorden wij : dan moet elke lidstaat dit doen. Wij stellen immers vast dat wanneer onze vaartuigen zelf in Nederland verkopen, zonder te spreken van de andere lidstaten, zij ook na de plaatselijke vaartuigen moeten verkopen en zij zelfs de eersten zijn die moeten blijven liggen tot de andere dag.

(Engeland).

Onze reders worden verzocht in dergelijk geval te verwijzen naar de EEG-verordeningen en zo dit niet helpt ons in te lichten.

Want waarom moet het kleine België opnieuw de eerste zijn om deze besluiten toe te passen zo de anderen het niet doen ?

Hier is het de rol van de Redersverenigingen hun leden bij te staan.

Onderzoeksraad voor de Zeevaart

Schipper Danneel André van de op 20 oktober 1972 gezonken treiler «Amelie-Mathilde» heeft geen beroepsfouten begaan. Tegen zijn varensgezellen kunnen evenmin fouten ten laste gelegd worden. Tot deze slotsom is de Onderzoeksraad voor de Zeevaart te Oostende gekomen. Iedereen wordt derhalve buiten de zaak gesteld, al werden wel tegenstrijdige elementen vastgesteld en pleiten bepaalde feiten niet in het voordeel van de schipper, zoals o.m. een geheimzinnig may-daysein waarvan niemand iets schijnt af te weten, maar dat niettemin door radio Humber werd opgevangen.

Er is ook nog de weigering van pomphulp en de passieve houding vanwege de schipper gedurende zes uur nadat de bemanning het zinkend schip had verlaten.. De twijfel speelt echter in zijn voordeel.

Een tweede zaak die door de onderzoeksraad werd gevonnist betrof de verdwijning van de 20-jarige matroos Jonckheere aan boord van de treiler O.231 «André-Monique» begin vorig jaar. Vermoed wordt dat de ongelukkige visser door het op dek spoelende water over boord werd gesleurd. Ten latse van schipper Maurice Cloet werden geen beroepsfouten weerhouden.

Een derde zaak ten slotte betrof de aanvaring van de treiler Z.501 «Tac Horn» tegen de Zeebrugse havendam. De raad stelde geen beroepsfouten vast en stelt schipper-eigenaar Dobbels Eric buiten zaak.

Tenslotte zette de raad het onderzoek verder inzake de stranding van de O.216 op de Haisborough-bank. Op het ogenblik der feiten bevond de 22-jarige schipper Lagast Eric zich in zijn kajuit. Hij bevestigt dat de nodige navigatie werd opgegeven aan wachtsman Asaert die de wacht had overgenomen. De raad vindt het evenwel onverantwoord dat de schipper in dergelijke gevaarlijke zone wacht overgeeft aan een matroos die nog maar aan zijn eerste reis toe was op het vaartuig. Gelukkig kon het vaartuig weer vlot komen zonder schade.

VISVERWERKING

Eigenlijk zou men wel eens de vraag kunnen stellen : Zijn we bezig met de wereldzee leeg te vissen ten behoeve van de mensen of wordt gewoonweg de vangst niet behoorlijk genoeg verwerkt en verbruikt? Feitelijk is er een reusachtige verspilling van natuurlijk voedsel door niet anders dan het niet gebruiken van veel visafval.

De „boneseparator" is geen onbekende in de zeevisserij. Men kent deze machine die dient om de graten (of de beenderen) van de vis te scheiden, al sedert lang. Het werd op de markt gebracht zonder dat de visnijverheid daar uiterlijk om had gevraagd. Maar nu zijn de rollen enigszins omgekeerd. De visserijnijverheid vraagt zelf aan de fabrikant van industriele machines een apparaat dat bepaalde bewerkingen kan doen. En het is meteen verbazend wat deze fabrikanten allemaal op de markt kunnen brengen ! Zo bestaat er een vis - graat scheidingsmachine speciaal gemaakt voor baars. Aldus bekomt men steeds wat deze vissoort aangaat, een zuiver visvlees. Men kan nu viszuivere vispastei bekomen die kan dienen om gespreid te worden, als bindmiddel voor viscackes en sticks. Oesters kunnen nu ook verwerkt worden met een machine..... inderdaad het is een moeilijke karwei met de hand. Vooraleer door de separator te gaan, schuiven de lichaamsdelen door een „molen". Aldus bereikt de voortbrengst 50 procent van haar gewicht en er is maar een enkele bereider nodig. Het eindprodukt is een pastei in blik..... (oesterpastei).

Een machine voor de bereiding van „blauwe krab" maakt een snackprodukt. Een separator aan boord van een treiler in Noorwegen trekt gewoon het garnaalvlees uit pufgarnaal en de afval van een schelprakelmachine. De voortbrengst is ongeveer 40 tot 45 procent en de pasta wordt gemaakt voor de bereiding van soep en bereide kaas.

Aldus gaan we steeds maar verder met de rationalisatie van de voedselvoortbrengst en er wordt ernstig werk van gemaakt in de zeevisserij. Men heeft vastgesteld dat in sommige streken hele „katvis" werd verkocht aan twintig frank het halve kilo. Dergelijke vis die werd verwerkt doorheen een machiene en verder werd gebruikt in viszaken, bracht meteen 40 fr per pond op. Dit is dubbel zoveel als de vis gewoon werd verkocht. Wat een berekeningetje vermag!

De rationalisatieëis is ook het moderne Canada bij de heilbotbewerkers binnengedrongen. Zij sneden hun heilbot steeds achter de benige nekwervel en verder boven de staart. Door het gebruik van een mekanische separator kunnen ze nu meer dan 90 procent van het vlees van de brede nekmoot gebruiken. Sommige visverwerkers gebruiken ook nog de staarten en de geraamten na het fileren. Er bestaat trouwens een zeer grote vraag naar dit soort „vlees".

De veelzijdigheid van de markt is eigenlijk onbegrensd!

Aan het visje is alles goed, denk maar eens aan de „kakjes" en de „keeltjes".....